

Guillaume Musso

Fata și noaptea

Traducere din franceză de Diana Morărașu

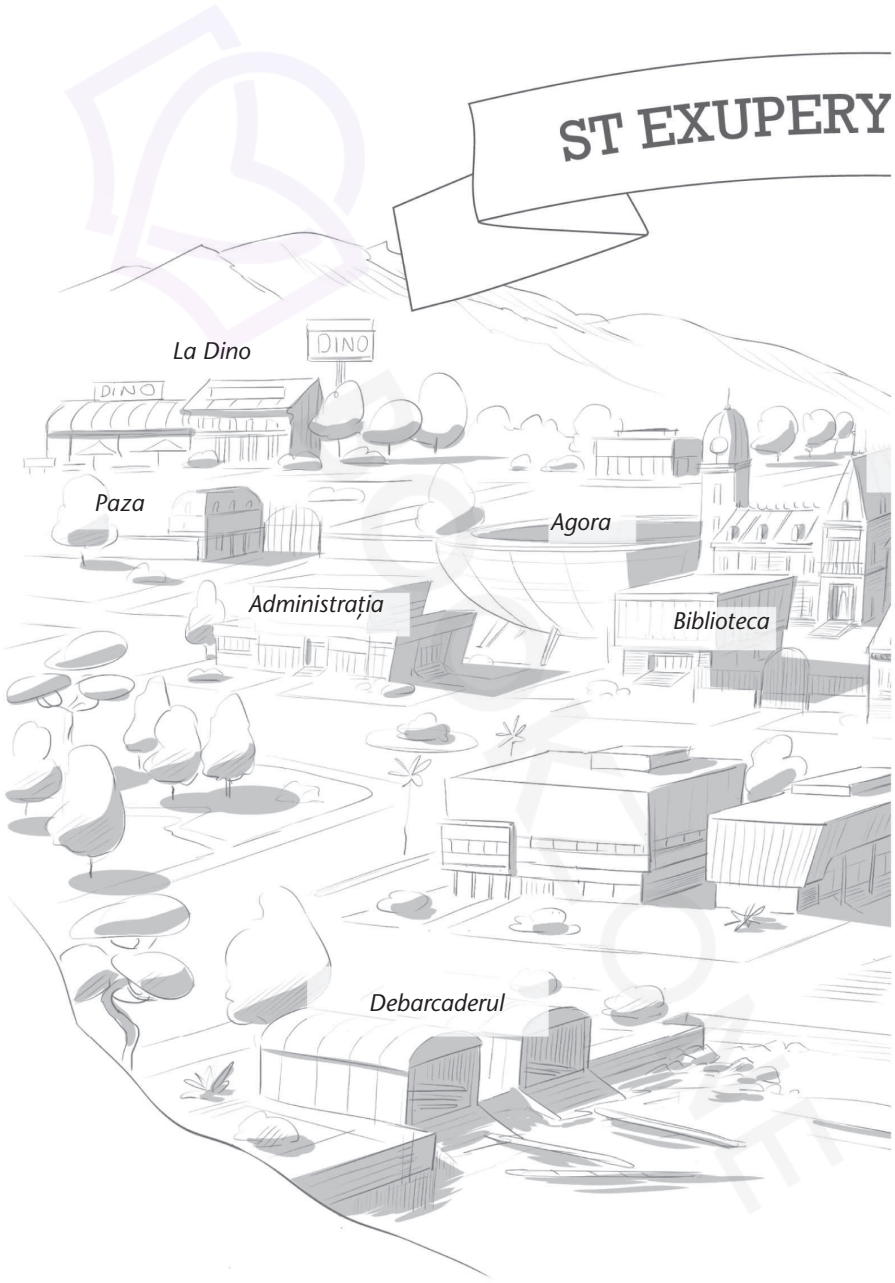

*Problema nopții rămâne nerezolvată.
Cum să o depășești?*

— Henri MICHAUX

BOOKZONE

ST EXUPERY

La Dino

DINO

Paza

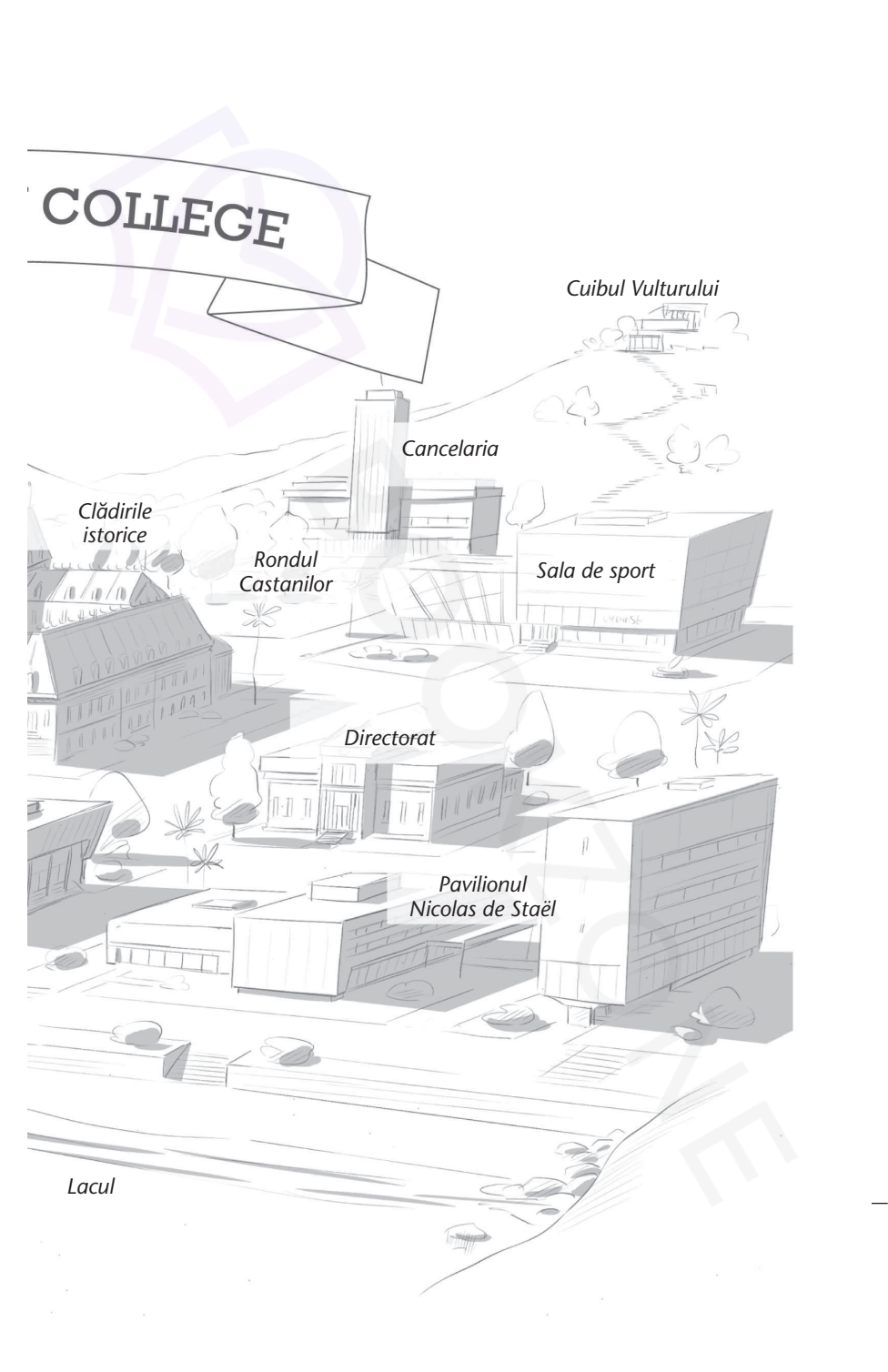
Agora

Administrația

Biblioteca

Debarcaderul

COLLEGE

Cuibul Vulturului

Cancelaria

*Clădirile
istorice*

*Rondul
Castanilor*

Sala de sport

Directorat

*Pavilionul
Nicolas de Staël*

Lacul

Cărarea contrabandiștilor

BOOKZONE

Fata:

*Pleacă, vai, pleacă!
Dispari, schelet odios!
Sunt atât de tânără, dispari deci!
Și, nu, nu mă atinge!*

Moartea:

*Dă-mi mâna, blândă și frumoasă
făptură!
Prietenă îți sunt, nu te teme. Lasă-te în
voia mea!
Alungă spaima,
Vino și dormi cuminte în brațele mele.*

Mathias CLAUDIUS (1740–1815)
La Jeune Fille et la Mort

2017

Extremitatea sudică a Cap d'Antibes. 13 mai.

Manon Agostini parcă mașina de serviciu la capătul drumului spre Garoupe¹. Polițista municipalității trânti portiera bătrânei Kangoo, blestemând în sinea ei înlănțuirea de evenimente care o adusese aici.

¹ Castel aflat pe plaja de la Cap d'Antibes, a cărui construcție a început în 1906, sub conducerea arhitectului Ernest George, angajat de baronul englez Charles Aberconway. (N.t.)

În jurul orei 21, paznicul uneia dintre cele mai luxoase locuințe din Cap sunase la comisariatul din Antibes ca să raporteze o petardă sau o împușcătură — în orice caz, un zgomet neobișnuit — care ar fi venit dinspre cărarea stâncoasă de lângă parcul proprietății. Comisariatul nu a făcut mare caz de apel și l-a redirecționat spre birourile poliției municipale care, la rândul ei, nu a găsit altă soluție decât să o contacteze pe *ea*, deși nu era de serviciu.

Când a sunat-o șeful să o roage să arunce o privire pe cărarea de pe coastă, Manon era deja în ținută de seară, gata să iasă. Tare i-ar fi plăcut să-i răspundă să se ducă naibii, dar nu a putut să îl refuze. Chiar în dimineața aceea, amabil, el acceptase ca ea să păstreze mașina și după orele de serviciu. Mașina personală a lui Manon tocmai își dăduse obștescul sfârșit și, în această seară de sâmbătă, avea mare nevoie de un vehicul ca să ajungă la o întâlnire foarte importantă.

Liceul Saint-Exupéry, a cărui elevă a fost, sărbătorea cincizeci de ani de la înființare; cu ocazia asta, dădea o petrecere care reunea mai mulți foști colegi de clasă. Manon spera în sinea ei să revadă acolo un băiat pe care îl ratase cândva. Un băiat diferit de toți ceilalți, pe care îl ignorase prostește la vremea aceea, preferând tipi mai mari care până la urmă s-au dovedit a fi, cu toții, niște cretini. Speranța ei nu avea nimic rațional, pentru că nici măcar nu era sigură că el avea să vină la petrecere și, cel mai probabil, va fi uitat cu totul de existența ei. Dar avea nevoie să creadă că în sfârșit se va întâmpla ceva în viața ei. Manichiură, coafură, cumpărături — Manon s-a pregătit toată după-amiaza. A făcut praf trei sute de euro pe o rochie dreaptă de un albastru întunecat, din dantelă și mătase împletită, a împrumutat un colier de perle de la

sora ei și o pereche de pantofi cu toc de la cea mai bună prietenă, niște Stuart Weitzman din piele care îi torturau picioarele.

Cocoțată pe tocuri, Manon a luat-o pe cărarea îngustă care, mai bine de doi kilometri, ținea linia coastei până la Villa Eilenroc. Cunoștea foarte bine locurile. În copilărie, tatăl ei o aducea adesea aici să pescuiască în golfulețele înguste. Odinioară, localnicii numeau zona calea grănicerilor sau cărarea contrabandiștilor. Mai târziu a apărut în ghidurile turistice sub pitorescul nume „cărarea Ac de Păr“. Astăzi răspundea la un nume mai plat, mai banal: cărarea litoralului.

După vreo cincizeci de metri, Manon s-a împiedicat de o barieră însoțită de un avertisment: „Zonă periculoasă. Acces interzis“. Pe la jumătatea săptămânii fusese o furtună puternică. Precipitațiile violente provocaseră alunecări de pământ care făcuseră drumul periculos pe anumite porțiuni.

Manon ezită puțin, apoi se încumetă să sară peste barieră.

1992

Extremitatea sudică a Cap d'Antibes. 1 octombrie.

Vinca Rockwell trecea țopăind pe lângă plaja Joliette, cu inima plină de veselie. Ca să ajungă până aici de la liceu reușise să o convingă pe una dintre colegele ei de clasă care avea scuter să o lase pe drumul către Garoupe.

Când a luat-o pe cărarea contrabandiștilor, a simțit cum stomacul i se face ghem. Avea să se întâlnească cu Alexis. Avea să-și revadă iubirea!

Vântul sufla cu putere, dar noaptea era atât de frumoasă și cerul atât de limpede, încât se vedea aproape ca-n miez de zi. Vinca îndrăgea dintotdeauna acest loc, căci era sălbatic și nu semăna cu imaginea estivală kitsch a Rivierei franceze. Când soarele era pe cer, erai fermecat de strălucirea albă și portocalie a stâncilor calcaroase, precum și de infinitele nuanțe de azuriu care scăldau golfulețele. Odată, când privea în direcția insulelor Lérins, Vinca a zărit chiar și câțiva delfini.

Dar pe vânt puternic, ca în această seară, peisajul se schimba radical. Stâncile abrupte deveneau periculoase, măslinii și pinii păreau a se frânge de durere, ca și cum ar fi încercat să se smulgă din pământ. Dar Vincăi nu-i păsa. Avea să se întâlnească cu Alexis. Avea să-și revadă iubirea!

2017

Fir-ar a dracului!

Tocul unuia dintre pantofii lui Manon se rupse brusc. Sfinte Dumnezeule! Acum va trebui să treacă pe acasă înainte să meargă la petrecere, iar mâine prietena ei o să-i tragă o muștruluială zdravănă! Acum însă își scoase pantofii, îi băgă în geantă și continuă drumul cu picioarele goale.

Mergea pe șoseaua îngustă, dar asfaltată, de deasupra falezelor. Aerul era curat și înviorător. Mistralul limpezise noaptea și umpluse cerul de stele.

Priveliștea tulburătoare se întindea de la meterezele vechiului Antibes până la golful Nisa, dincolo de culmile de pe țarm. În spatele pinilor, ferite de priviri indiscrete, se aflau câteva dintre cele mai frumoase proprietăți de pe

Coasta de Azur. Se auzeau valurile înspumate izbindu-se de țărm și puteai simți toată forța și masivitatea lor.

În trecut, acest loc fusese teatrul unor accidente tragice. Talazul a înghițit pescari, turiști sau îndrăgostiți veniți să se giugiulească pe țărm. Sub presiunea criticilor, autoritățile au fost obligate să securizeze drumul construind trepte consolidate, montând parapete și instalând bariere care limitau pornirile plimbăreților de a se apropia prea mult de margine. Dar era suficient ca vântul să se dezlănțuie cu putere pentru câteva ceasuri, că locul redevenea la fel de periculos.

Manon dădu peste un pin de Alep prăbușit în drum; în cădere, dărâmasse balustrada și acum bloca trecerea. Era imposibil de mers mai departe. Se gândi să se întoarcă. Nu era niciun suflet în pustietatea asta. Șuieratul puternic al mistralului descurajase plimbăreții.

Șterge-o, fetițo!

Rămase pe loc, ascultând vuietul vântului. Ducea cu el un fel de bocet, deopotrivă apropiat și îndepărtat. O amenințare surdă.

Cu toate că era în picioarele goale, se avântă pe o stâncă pentru a ocoli obstacolul și își continuă drumul având drept singură lumină lanterna telefonului. La picioarele falezei se contura o masă întunecată. Manon miji ochii. Nu, era prea departe ca să o distingă. Încercă să coboare cu mare grijă. Se auzi un pârâit. Scrâșnetul rochiei din dantelă care tocmai se rupsesse, dar Manon nu-l luă în seamă. Acum vedea bine forma care o intrigase. Era un corp. Cadavrul unei femei, abandonat pe stânci. Cu cât se apropia mai mult, cu atât era mai copleșită de groază. Nu fusese un accident. Fața femeii era atât de zdrobită, încât nu mai rămăsese din ea decât o masă însângerată.

Dumnezeule! Manon simți că o lasă picioarele și că era pe cale să se prăbușească. Își deblocă telefonul pentru a chema ajutoare. Nu avea semnal, dar pe ecran îi apărea totuși mesajul: *Numai pentru urgențe*. Era pe punctul de a face apelul, când își dădu seama că nu era singură. Ceva mai încolo ședea un bărbat care plângea. Prăbușit, suspina cu fața ascunsă în palme.

Manon era îngrozită. Regreta amarnic că nu era înarmată. Se apropie cu prudență. Bărbatul se ridică. Când înălță capul, Manon îl recunoscuse.

— Eu am făcut asta, zise el arătând spre cadavru.

1992

Grațioasă și ușoară, Vinca Rockwell sărea pe stânci. Vântul bătea din ce în ce mai tare. Dar Vincăi îi plăcea. Taluzul, pericolul, aerul îmbătător al mării, piscurile semețe care te ameteau numai când le priveai. În toată viața ei nu avusese parte de ceva la fel de îmbătător ca întâlnirea cu Alexis. O uluire profundă, totală. O fuziune a trupurilor și a spiritelor. Chiar de-ar fi să mai trăiască încă o sută de ani, nimic nu va putea rivaliza vreodată cu această amintire. Perspectiva de a se întâlni pe furiș pe Alexis, de a face dragoste pe stânci o tulbura.

Simțea vântul calduț cum o învăluie din cap până-n picioare, ridicându-i poalele rochiei, ca un preludiu al așteptatei uniri a trupurilor lor. Inima bate puternic, te înecă un val de căldură și te cutremuri, sângele pulsează, iar fiecare centimetru al trupului freamătă, palpită.

Avea să se regăsească în sfârșit cu Alexis. Avea să-și revadă iubirea!

Alexis era furtuna, noaptea, clipa. În sinea ei, Vinca știa că făcea o prostie și că se va sfârși prost. Dar pentru nimic în lume nu ar fi renunțat la neliniștea acestui moment. Așteptarea, nebunia dragostei, plăcerea dureroasă de a te lăsa în voia nopții.

— Vinca!

Silueta lui Alexis se profila pe cerul limpede, pe care scânteia o lună plină. Vinca a făcut câțiva pași pentru a ajunge la umbra aceea. Într-o zbatere de pleoape, i se păru că aproape putea simți plăcerea ce avea să vină. Intensă, arzătoare, incontolabilă. Strigătele care se amestecau cu cele ale pescărușilor. Convulsiile, explozia care copleșește, străfulgerarea albă și orbitoare care te iradiază și îți dă impresia că toată ființa ta se face fărâme.

— Alexis!

Când Vinca își strânse în sfârșit în brațe iubirea, o voce lăuntrică îi șopti iar că totul se va sfârși rău. Dar tinerei nu-i păsa de viitor. Iubirea este totul sau nimic.

Nu conta decât clipa prezentă.

Seducția arzătoare și veninoasă a Nopții.